

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **Mgr. R. P.**, narozený X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje**
sídlem Tř. Kosmonautů 189/10, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KRPM-130676-19/ČJ-2015-1400AP-PK, ve věci zproštění výkonu služby

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

A) Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č. j. KRPM-130676-19/ČJ-2015-1400AP-PK, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 1. 2016, č. j. RNŘSKPV-5/2016, kterým byl žalobce podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), žalobce zproštěn výkonu služby, podle § 40 odst. 3 zákona o služebním poměru mu byla stanovena dosažitelnost a podle § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru mu byl stanoven služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

B) Žaloba

2. Žalobce požadoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a také rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě namítal:
 - a) absenci odůvodnění III. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dále jen „III. výrok“). Žalobce namítal, že III. výrok, kterým správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobci ode dne zproštění výkonu služby po jeho dobu náleží služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu, není odůvodněný. Podle žalobce tím došlo k porušení § 181 zákona o služebním poměru, jelikož nebyly splněny požadavky na minimální obsah rozhodnutí. Tento nedostatek odůvodnění má za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou měl žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumat;
 - b) nesprávný výklad § 40 zákona o služebním poměru, zejména výklad pojmu „důležitý zájem služby“. Žalobce namítal, že z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, proč jej není možné ponechat ve výkonu služby. Správní orgány se dostatečně nezabývaly pojmem „ohrožení důležitého zájmu služby“, nevysvětlily interpersonální vliv a negativa ponechání žalobce ve službě s ohledem na veřejné mínění. Správní orgány svá rozhodnutí odůvodnily pouze nepříznivou mediální prezentací případu a vlivem na vnímání policie veřejností. Podle žalobce naplnění druhé podmínky podle § 40 zákona o služebním poměru nemělo být založeno pouze na hypotetických závěrech, ale správní orgány měly přihlédnout ke všem okolnostem daného případu;
 - c) žalovaný pouze obecně odkazoval v napadeném rozhodnutí na judikaturu správních soudů, aniž by z jednotlivých rozsudků vyvodil jakékoli vlastní závěry. Žalobce brojil proti tomu, že do spisového materiálu byly zahrnuty jako podklady tři rozsudky správních soudů, ale žalovaný je neaplikoval s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem nyní řešené věci. Žalovaný napadené rozhodnutí postavil na opisech judikátů, měl však napsat vlastní úvahu, vysvětlit, jaké závěry z judikátu se vztahují k řešené věci a zohlednit okolnosti rozhodované věci, což neučinil;
 - d) žalovaný měl zkoumat důvody trestního stíhání a zabývat se důvody trestního stíhání, které jsou dle žalobce nepřesvědčivé a vágní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že není možné v řízení o zproštění výkonu služby přezkoumávat důvody, pro které bylo zahájeno trestní stíhání, v této části je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce žádal krajský soud, aby se vyslovil k tomu, zda při zkoumání druhé podmínky §

40 zákona o služebním poměru může správní orgán sám zkoumat důvody trestního stíhání;

e) správní orgány neprovedly řádné poměrování a vyvažování principu presumpce neviny a zásahu do profesní a osobní sféry žalobce na straně jedné a důležitého zájmu služby, jeho ohrožení, zájmu veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé (jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014-41);

f) řízení před správním orgánem bylo nezákonné, protože záznam o zahájení řízení podepsal Mgr. L., který neměl nad žalobcem žádnou personální pravomoc;

g) nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný nevysvětlil, co vyplývá z nových důkazů a jakým způsobem se vypořádal s formálními vadami rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvedl:

ad a) snížení služebního příjmu je důsledkem rozhodnutí o zproštění výkonu funkce vyplývající přímo ze zákona o služebním poměru. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena přesná procentuální výše služebního příjmu, přičemž zákon o služebním poměru neumožňuje správní uvážení ve věci krácení služebního příjmu. Snížení příjmu a jeho výše vyplývá přímo z § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru, odkazem na toto ustanovení byl deklaratorní III. výrok odůvodněn. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nebylo nezákonné či nicotné;

ad b) napadené rozhodnutí nebylo primárně založeno na negativní mediální prezentaci, obviněním žalobce však mediální obraz a celková důvěra společnosti v činnost policie byla poškozena. Žalobce totiž nebyl řadovým příslušníkem policie, ale vedoucím odboru krajské hospodářské kriminality, který vyšetřoval jednu z nejzávažnějších trestných činností. Vzhledem ke spáchání zvlášť závažného zločinu přímo souvisejícího s výkonem služby by ponechání žalobce ve službě vedlo k nesouhlasným projevům veřejnosti. Na tom nemůže nic změnit ani subjektivní tvrzení žalobce, že byl oblíbeným kolegou a nadřízeným. Podle žalovaného by došlo k ohrožení důležitého zájmu služby tím, že by vedoucí odboru krajské hospodářské kriminality, podezřelý ze spáchání zvlášť závažného zločinu přímo souvisejícího z výkonem služby, nadále vykonával svou funkci. Obdobné názory vyplývají i rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví (např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 104/2012);

ad c) podklady pro rozhodnutí jsou upraveny v § 180 zákona o služebním poměru. Zmíněné rozsudky správních soudů byly zahrnuty do podkladů pro rozhodnutí jako jiné písemnosti, které mohly přispět k hodnocení věci. Žalovaný z těchto rozhodnutí sice vycházel, ale vše hodnotil s ohledem na okolnosti daného případu. Žalovaný pasáže rozsudků přílehlavé na danou věc zvýraznil, nelze tedy argumentovat tím, že je pouze opsál;

ad d) v § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru je jasně uvedeno, že si služební funkcionář nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Žalovaný vycházel z premisy, že je žalobce stíhán za

zvlášť závažný zločin, a to zneužití pravomoci úřední osoby ve formě spolupachatelství. Pokud by byl funkcionář oprávněn volně uvážit o trestním stíhání, mohlo by jeho uvážení u veřejnosti vytvářet dojem, že je policie nedotknutelná, což je nežádoucí. Funkcionář zkoumá pouze podmínky pro zproštění, ohledně protiprávního jednání vychází z usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný doplnil, že na služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru jsou kladeny přísnější nároky, než na jiné zaměstnance. Odkázal také na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 104/2012;

ad e) služební funkcionář není oprávněn autoritativně zjišťovat nebo si vytvářet úsudek o tom, zda je vyvážen princip presumpce neviny a jaký bude zásah do profesního a osobního života dané osoby, ale pouze zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro zproštění výkonu služby;

ad g) žalovaný pro posouzení právního a skutkového stavu věci doplnil dokazování a v napadeném rozhodnutí uvedl souhrn jednotlivých důkazů (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Následně provedené důkazy hodnotil, vyjádřil se k nim a shrnul je na str. 7 – 18 napadeného rozhodnutí. Formální nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný vypořádal v bodech 1 – 11 napadeného rozhodnutí. Doplnil, že správní řízení tvoří jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 – 39), proto lze vady řízení nebo rozhodnutí I. stupně odstranit v řízení odvolacím.

D) Obsah správního spisu

4. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že usnesením ze dne 14. 10. 2015, č. j. ÚOOZ-1930/TČ-2014-292600, zahájil Útvar pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie trestní stíhání žalobce pro zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), a pro zvlášť závažný zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1. odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Do vazby byl žalobce vzat dne 13. 10. 2015, propuštěn byl dne 14. 1. 2016.
5. Dne 12. 1. 2016 bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru o zproštění výkonu služby podle § 40 zákona o služebním poměru. Ze záznamu o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 12. 1. 2016, č. j. KRPM-130676-4/ČJ-2015-1400OP, vyplývá, že k provedení úkonů spojených s řízením byl pověřen Mgr. T. G.. Záznam podepsal plk. Mgr. D. S., náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „náměstek ředitele“), plk. T. L., ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „ředitel“), a plk. Mgr. R. P..
6. Dne 21. 1. 2016 vydal náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje rozhodnutí o zproštění výkonu služby žalobce podle § 40 zákona o služebním poměru, kterým žalobce zprostil výkonu služby dnem doručení uvedeného rozhodnutí, tedy 21. 1. 2016. Současně byla žalobci nařízena dosažitelnost v určené době a přiznán služební příjem ve výši 50% průměrného služebního příjmu.

7. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 5. 2. 2016 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podkladem pro rozhodnutí žalovaného byl úřední záznam ze dne 9. 3. 2016, ve kterém vrchní komisař kpt. Ing. R. Z. vysvětlil skutečnosti týkající se záznamu o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 12. 1. 2016, č. j. KRPM-130676-4/ČJ-2015-1400OP. Uvedl, že náměstek ředitele byl ve věci služebním funkcionářem s personální pravomocí vůči žalobci. Ředitel Mgr. L. podpisem záznamu vyjádřil souhlas s pověřením Mgr. T. a G. s prováděním úkonů v rámci řízení, protože pověření Mgr. G. nemohl stanovit náměstek ředitele, který nebyl nadřízeným Mgr. G..
8. Žalobce doplnil do spisu jako podklady úřední záznam Mgr. T. G. ze dne 8. 3. 2016, rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 5. 2014, č. j. 15 A 104/2012-39, Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014-41, a ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 87/2015-33, rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství ze dne 31. 5. 2015, popis služební činnosti žalobce ze dne 3. 6. 2013, výpis článků z monitoringu tisku, úřední záznam o šetření por. Bc. L. R. ze dne 10. 3. 2016, a usnesení Nejvyššího státního zastupitelství, sp. zn. 2 NZT 29/2015-83.

E) Jednání soudu

9. Při jednání krajského soudu, které se uskutečnilo dne 18. 4. 2018, žalobce zdůraznil, že žalovaný pochybil, protože konkrétně a přesvědčivě neodůvodnil naplnění podmínky ohrožení důležitého zájmu služby dle § 40 zákona o služebním poměru. Ohrožení důležitého zájmu služby je definováno jako ohrožení garance včasnosti a kvality plnění úkolu bezpečnostního sboru; podle zástupce žalobce je třeba si položit otázku, jaký důležitý zájem služby by byl ze strany žalobce ohrožen v případě, že by setrval ve výkonu služby. Orgány činné v trestním řízení zřejmě neměly zájem tuto trestní věc řešit, protože od roku 2015 ještě není skončena. V současné době k žádnému ohrožení zájmu služby nemůže dojít a i veřejné mínění může být zcela odlišné.
10. Zástupkyně žalovaného uvedla, že III. výrok samostatným výrokem není. I kdyby jím byl, jeho vada by nezpůsobovala neplatnost I. a II. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Taktéž námitku týkající se rozhodnutí správních soudů zahrnutých do podkladů pro rozhodnutí považovala zástupkyně žalovaného za nedůvodnou. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo odůvodněné a vycházelo z dostatečného množství podkladů. Pro vlastní rozhodnutí ve věci by postačovalo, kdyby správní orgány vycházely pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání. Zopakovala, že služebnímu funkcionáři nepřísluší vytvářet si vlastní úsudek o tom, zda byl trestný čin spáchán a zda byl vyvážen princip presumpce nevinny a zásahu do osobního a profesního života.

F) Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

a) Absence odůvodnění III. výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně

12. Žalobce namítal, že se měl žalovaný zabývat nezákonností rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v absenci odůvodnění III. výroku o snížení služebního příjmu.
13. Podle § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru *příslušník, který je zproštěn výkonu služby, má nárok na služební příjem ve výši 50 % služebního příjmu odpovídajícího průměrnému služebnímu příjmu; to neplatí, byl-li příslušník vzat do vazby.* Zákon o služebním poměru tedy jasně stanoví, jak a o kolik procent má být služební příjem krácen. Z uvedeného vyplývá, že zákon o služebním poměru neumožňuje jakékoli správní uvážení, správní orgán tak není oprávněn se od zákonem předvídaného způsobu krácení příjmu odchýlit.
14. Podle § 181 odst. 3 zákona o služebním poměru *rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu).* Podle odst. 4 tohoto ustanovení *výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.* V nyní rozhodované věci správní orgán I. stupně rozhodl III. výrokem tak, že podle § 124 odst. 6 zákona ode dne zproštění výkonu služby po jeho dobu náleží jmenovanému služební příjem ve výši 50% průměrného služebního příjmu. Na rozdíl od žalovaného má krajský soud za to, že III. výrok je samostatným výrokem a bylo by vhodné, aby se tento výrok alespoň stručně promítl i do odůvodnění rozhodnutí. Absence odůvodnění III. výroku však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože správní orgán I. stupně nemohl provést žádné správní uvážení, od § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru se odchýlit nebo jej neaplikovat, tedy rozhodnout jinak, než stanoví § 124 odst. 6 zákona o služebním poměru.
15. Jelikož III. výrok obsahoval výslovný odkaz na použité ustanovení zákona, které samo o sobě upravuje přesný postup krácení příjmu, nezpůsobuje v posuzované věci absence odůvodnění III. výroku nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný proto nepochybil, pokud se absencí odůvodnění III. výroku z moci úřední nezabýval.

b) Výklad § 40 zákona o služebním poměru

16. Podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.*
17. Ustanovení § 40 odst. 1 tedy stanoví dvě podmínky pro to, aby mohl být příslušník zproštěn výkonu služby. První podmínkou je důvodně podezření ze spáchání činů konkretizovaných v tomto ustanovení, druhou podmínkou je „ohrožení důležitého zájmu služby“. Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru se za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
18. Podmínkami vymezenými v § 40 zákona o služebním poměru se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014-41, v němž vyslovil právní názor, že při posuzování podmínek podle § 40 zákona o služebním poměru se správní orgány zabývají povahou trestného činu (případně přestupku či jiného správního deliktu) a také souvislostí mezi trestným činem a služebním poměrem. Výslovně uvedl: „V úvahu lze vzít zejména to, zda jde o trestný čin nedbalostní či úmyslný; povahu a způsob spáchání trestného

činu; zda je dána souvislost časová a místní; zda byl čin spáchán v souvislosti s pracovní činností, v pracovní době či na pracovišti; zda mohl ovlivnit další spolupracovníky nebo svěřené osoby; zda existuje i nadále možnost ovlivnění svědků a ohrožení průběhu vyšetřování, pokud by příslušník i nadále zůstal ve službě, ale např. i vnější vlivy jako mediální pozornost a zveřejnění informace o trestním stíhání či jiném vedeném řízení“. Takto rozsáhlou úvahu musí tedy správní orgány učinit v případě, že trestný čin nemá přímou souvislost se služebním poměrem a nejedná se o zvlášť závažný zločin. V posuzované věci však bylo trestní stíhání zahájeno pro zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a pro zvlášť závažný zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1. odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Z vymezení těchto trestných činů jasně vyplývá přímá souvislost se služebním poměrem.

19. Žalovaný se naplněním podmínek podle § 40 zákona o služebním poměru zabýval v bodě 7 na straně 14 napadeného rozhodnutí a vysvětlil, že důvodné podezření ze spáchání trestného činu přímo souviselo se služební činností žalobce, a dále zmínil negativní mediální prezentaci případu. Podle krajského soudu je toto odůvodnění dostatečné. Tento závěr se opírá mimo jiné o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 3 Ad 12/2014, podle kterého „z usnesení vyplývá, že žalobce měl vytčené trestné činy spáchat v souvislosti s výkonem své služby, protože je přirozeně naplněna i druhá podmínka, že by ponechání žalobce ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby. Do doby prošetření popsané trestné činnosti totiž není možné akceptovat v řadách policie činného příslušníka, který je důvodně podezřelý ze zneužití svého služebního postavení“. Krajský soud se s citovanými závěry plně ztotožňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 14 konkrétně uvedl, že podezření ze spáchání trestného činu souvisí se služebním postavením žalobce a s jeho činností u policie, a dospěl k závěru, že včasné a kvalitní plnění úkolů bezpečnostního sboru z tohoto důvodu mohlo být narušeno. Podle krajského soudu u obvinění ze zvlášť závažného zločinu, ze kterého souvislost s výkonem služby přímo vyplývá, je odůvodnění žalovaného dostatečné. Krajský soud má proto shodně s žalovaným za to, že podmínka ohrožení důležitého zájmu služby byla naplněna.
20. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaný odkazoval na negativní mediální prezentaci případu. Podle krajského soudu mediální obraz policie a důvěra veřejnosti mají v případě zproštění služby zcela zásadní význam. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014-41, „každý bezpečnostní sbor, ale i jiný státní orgán, služba, úřad či instituce by měl pracovat a fungovat tak, aby si získal a zasloužil důvěru veřejnosti. V případě bezpečnostních sborů je tento požadavek vyjádřen mj. v § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru, který stanoví základní povinnosti příslušníka, kdy příslušník je mj. povinen b) zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby a i) chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru“. Důvěra veřejnosti může být ovlivněna případy, ve kterých je zpochybněno řádné fungování policie. Pokud sdělovací prostředky o těchto případech informují, je mediální obraz policie a její činnosti skutečně poškozen. Ke shodným závěrům dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 12. 5. 2014, č. j. 15 A 104/2012-39.
21. Krajský soud v souvislosti s námitkou týkající se výkladu § 40 zákona o služebním poměru uzavírá, že žalovaný správně a dostatečně zdůvodnil naplnění podmínek tohoto ustanovení tím, že vysvětlil, jaký negativní mediální obraz vytváří rozhodovaná věc pro posuzování činnosti policie ze strany veřejnosti, a že obvinění z trestné činnosti žalobce mělo

souvislost s výkonem služby příslušníka policie. Krajský soud má za to, že odůvodnění je stručné, ale vzhledem k povaze rozhodované věci dostatečné, námitka proto není důvodná.

c) Odkaz na judikaturu správních soudů

22. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný pouze formálně odkazoval na rozhodnutí správních soudů a text konkrétních rozsudků toliko opsal, aniž právní závěry v nich uvedené přizpůsobil skutečnostem vyplývajícím z tohoto případu.
23. Krajský soud zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 9 – 12 citoval pouze výňatky z rozhodnutí správních soudů a text, který se vztahoval k nyní řešené věci, zvýraznil. Je proto jasné seznatelné, které části rozsudků považoval pro rozhodnutí této věci za významné a pro ni příléhající. Žalovaný se správními rozsudky zabýval i v dalším textu napadeného rozhodnutí. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 5. 2014, č. j. 15 A 104/2012-39, na str. 14 bod 5, kde žalovaný konkrétně popsal, kterou část rozsudku krajského soudu vybral k citaci a z jakých důvodů. Na základě tohoto rozsudku vysvětlil, že služební funkcionář není oprávněn hodnotit důvodnost trestního stíhání. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 87/2015-33, a závěry z něj vyplývajícími (ohledně aplikace § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru) se zabýval na str. 15 bod 11 napadeného rozhodnutí.
24. Krajský soud má za to, že žalovaný vysvětlil, které rozsudky a v jakých právních názorech se vztahují na posuzovanou věc. Nelze přisvědčit žalobci, že by žalovaný rozsudky pouze mechanicky opsal a nezabýval se jimi s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Námitka žalobce tak není důvodná.

d) Zkoumání důvodů trestního stíhání

25. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že dle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru není služební funkcionář oprávněn k tomu, aby si učinil závěr o tom, zda byl spáchán trestný čin. Předmětem dokazování v řízení o zproštění výkonu služby je tedy pouze důvodné podezření příslušníka bezpečnostního sboru ze spáchání kvalifikovaného protiprávního jednání, nikoli samotné kvalifikované protiprávní jednání, které přísluší k posouzení pouze trestnímu soudu. Míra důkazního standardu je tak výrazně nižší než například v řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, kdy musí služební funkcionář prokázat naplnění znaků trestného činu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. 3 Ad 12/2014). Důvodné podezření tak vyplývá z vlastního usnesení o zahájení trestního stíhání. Okolnost, že s příslušníkem bylo zahájeno trestní stíhání, bez dalšího ale neznamená jeho automatické zproštění výkonu služby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, sp. zn. 9 As 249/2015). Jedná se pouze o první podmínku; správní orgán musí dále zkoumat [jak bylo vysvětleno ad b) odůvodnění tohoto rozsudku], zda ponechání příslušníka ve výkonu služby bude ohrožovat důležitý zájem služby.
26. Krajský soud proto uzavírá, že judikatura správních soudů je v této otázce ustálená a neshledal důvod se od ní odklonit. Správní orgány nebyly oprávněny zkoumat důvodnost zahájení trestního stíhání a učinit si vlastní úsudek o důvodném podezření, jak tvrdí žalobce. Existovalo-li v této věci usnesení o zahájení trestního stíhání, byly správní orgány

povinny z něj vycházet a nemohly o věci uvážit odlišně. Vlastní úvahu činí správní orgány až v rámci posuzování druhé podmínky podle § 40 zákona o služebním poměru při zjišťování, zda může dojít k ohrožení důležitého zájmu služby.

e) Poměrování a vyvažování principů

27. Žalobce v souvislosti s touto námitkou odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014-41. Nejvyšší správní soud v bodě [17] tohoto rozsudku uvedl: *„Správní uvážení služebního funkcionáře zde představuje spíše předběžnou rizikovou analýzu, kdy je v každém jednotlivém případě potřeba pečlivě zvážit, zda setrvání ve službě představuje riziko, a to nejen s ohledem na plnění konkrétních služebních povinností, ale i v obecném rámci ochrany dobrého jména, pověsti a řádného fungování služby jako takové. Služební funkcionář o zproštění rozhoduje v situaci informační nejistoty, tedy v době, kdy dosud není objasněno a autoritativně rozhodnuto, zda byl trestný čin spáchán. Musí tedy dočasně poměřovat a vyvažovat princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry příslušníka na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, potažmo zájem veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé. Posouzení těchto rizik by tedy mělo usilovat o spravedlivou rovnováhu mezi zájmy služby, občanů a příslušníka. Jako výkladová pomůcka může sloužit důležitý zájem služby, definovaný v § 201 zákona o služebním poměru jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru“.* Závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu však nelze v této věci použít, protože se vztahují na situaci, kdy je příslušník policie obviněn z trestného činu, který však přímou souvislost s výkonem služby nemá. Za těchto podmínek je na místě, aby správní orgány podrobně posoudily vzájemný vztah mezi trestným činem a výkonem služby, a aby poměřovaly zásah do výkonu služby a poměrů příslušníka policie. Správní orgány by v takovém případě musely učinit úvahu o tom, jaké zájmy budou dotčeny a které zájmy převažují. V nyní rozhodované věci žalovaný vysvětlil, že trestní stíhání má přímou souvislost s výkonem služby. Jedná se o tak závažnou skutečnost, že by osobní a profesní důvody na zproštění ničeho nezměnily, protože ohrožení výkonu služby by mohlo být významné – viz ad b) odůvodnění tohoto rozsudku.
28. Co se týče principu presumpce neviny, správní orgány musely vycházet z usnesení o zahájení trestního stíhání a vyvozovat z něj důvodné podezření [viz ad d) odůvodnění], nemohly si ve věci učinit vlastní úsudek. V nyní rozhodované věci se jednalo toliko o zproštění výkonu funkce, tedy o nástroj preventivní povahy. Správní orgány tak neusuzovaly na to, zda došlo skutečně k trestnému činu, ale postačilo pouhé důvodné podezření za splnění podmínek podle § 40 zákona o služebním poměru.
29. Žalovaný proto nepochybil, pokud neprovedl poměrování zájmu služby a osobních zájmů žalobce, pokud u obvinění z trestného činu majícího přímou souvislost s výkonem služby vysvětlil, že by ponechání žalobce ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Námitka tak není důvodná.

f) Podpis Mgr. L.

30. Záznamem o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 12. 1. 2016, č. j. KRPM-130676-4/ČJ-2015-1400OP, bylo zahájeno řízení ve věcech služebního poměru ve věci zproštění výkonu služby žalobce. Současně byl tímto záznamem k provedení úkonů

spojených s řízením pověřen Mgr. T. G.. Záznam podepsal plk. Mgr. D. S., náměstek ředitele, T. L., ředitel, a plk. Mgr. R. P..

31. Žalobce namítal, že řízení před správní orgánem bylo nezákonné, protože záznam o zahájení řízení podepsal Mgr. L., který neměl nad žalobcem žádnou personální pravomoc. K této námitce krajský soud uvádí, že se žalovaný s touto skutečností z moci úřední dostatečně vypořádal na str. 9 napadeného rozhodnutí. Opatřil si vyjádření vrchního komisaře Ing. R. Z. ze dne 9. 3. 2016, a dospěl k závěru, že je záznam podepsán osobou s personální pravomocí vůči žalobci, náměstkem ředitele. Mgr. L. svým podpisem udělil souhlas pouze s tím, že bude vedoucí personálního odboru pověřen k úkonům v rámci řízení o zproštění funkce. Žalovaný se namítanou skutečností zabýval a racionálně ji vysvětlil. Krajský soud se se závěrem žalovaného ztotožnil, k namítané nezákonnosti tudíž nedošlo.

g) Nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí

32. Žalobce namítal, že žalovaný nevyjasnil, jaké formální chyby a vady obsahovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak tyto vady zhojil a současně nevysvětlil, co vyplývá z nových důkazů.
33. Krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že se žalovaný na str. 13 tohoto rozhodnutí s formálními vadami vypořádal. Konkrétně uvedl, že *„je odkazováno na projednání věci ze dne 14. 1. 2016, kdy tento úkon je irelevantní, nicméně byl fakticky napraven a k porušení zákona nedošlo“*. Dále posoudil otázku, že skutečnost o datu a času vzetí žalobce do vazby nevyplývá z podkladů řízení. Taktéž řešil důvody podpisu Mgr. L., jak je uvedeno ad f) odůvodnění tohoto rozsudku. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalobce, že žalovaný neuvádí konkrétní vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které zhojil.
34. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *„je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí“*. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru *„v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí“*. Podle krajského soudu žalovaný povinností stanoveným v citovaných ustanoveních dostál. Žalovaný doplnil dokazování, nové podklady a důkazy v napadeném rozhodnutí popsal a vysvětlil, co z nich vyplývá. Touto otázkou se žalovaný zabýval zejména na str. 14 v bodě 6 napadeného rozhodnutí, kde vypořádal odvolací námitku žalobce týkající se podkladů. Žalovaný vysvětlil, z jakých dokumentů vycházel správní orgán I. stupně, a proč přistoupil k rozšíření podkladů pro rozhodnutí. Tyto nové podklady žalovaný podrobně popsal na straně 12 napadeného rozhodnutí.
35. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, co vyplynulo z důkazů, které si opatřil žalovaný v rámci odvolacího řízení. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 30. 5. 2013, č. RNŘSKPV-2/2013, a popis služební činnosti ze dne 3. 6. 2013 hodnotil žalovaný na str. 6 a 15 napadeného rozhodnutí, úřední záznam Ing. Z. ze dne 9. 3. 2016 na str. 9 napadeného rozhodnutí,

úřední záznam Mgr. G. ze dne 9. 3. 2016 na straně 9 a 13 napadeného rozhodnutí. Také tato námitka není důvodná.

G) Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný své rozhodnutí dostatečně odůvodnil, odůvodnil naplnění podmínek podle § 40 zákona o služebním poměru a vypořádal všechny námitky žalobce. Krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného vycházel ze zásady jednotnosti řízení a posuzoval oba stupně správního řízení jako jeden celek a dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal se všemi novými důkazy a vysvětlil, jakým způsobem zhojil vady řízení před správním orgánem I. stupně.
37. Jelikož krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu